

UOHSX00868YI

PŘEDSEDA ÚŘADU PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

ROZHODNUTÍ

Č. j.: ÚOHS-R167/2010/VZ-25566/2016/321/IPs

Brno 17. června 2016

Ve správním řízení o rozkladu ze dne 4. 11. 2010 (doručeném Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže dne 8. 11. 2010), podaném zadavatelem –

- společností **Lesy České republiky, s.p.**, IČO 42196451, se sídlem Přemyslova 1106, 501 68 Hradec Králové, ve správním řízení zast. Mgr. Jakubem Kotrbou, advokátem Advokátní kanceláře Jansta Kostka spol. s r. o., se sídlem Těšnov 1/1059, 110 00 Praha,

proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S111/2010/VZ-11795/2010/540/DCh ze dne 21. 10. 2010 ve věci možného spáchání správního deliktu zadavatelem při zadávání nadlimitní veřejné zakázky s názvem „**Dodávky kancelářského materiálu (rámcová smlouva)**“, zadávané v otevřeném řízení podle § 27 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, jehož oznámení bylo v informačním systému o veřejných zakázkách uveřejněno dne 28. 8. 2009 pod evidenčním číslem 60035589 a v Úředním věstníku Evropské unie dne 27. 8. 2009 pod evidenčním číslem 2009/S166-240187, jehož dalším účastníkem je vybraný uchazeč –

- společnost **OFFICE DEPOT, s.r.o.**, IČO 64942503, se sídlem Floriánova 2461, 253 01 Hostivice,

jsem rozhodl takto:

I.

Výrok I. rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S111/2010/VZ-11795/2010/540/DCh ze dne 21. 10. 2010 podle § 152 odst. 5 písm. b) v návaznosti na § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů,

p o t v r z u j i

a podaný rozklad

z a m í t á m.

II.

Výrok II. rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S111/2010/VZ-11795/2010/540/DCh ze dne 21. 10. 2010 podle § 152 odst. 5 písm. a) v návaznosti na § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů,

r u š í m

a věc

v r a c í m

Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže k novému projednání.

ODŮVODNĚNÍ

I. Zadávací řízení a správní řízení před Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže

1. Zadavatel – společnost Lesy České republiky, s.p., IČO 42196451, se sídlem Přemyslova 1106, 501 68 Hradec Králové, ve správním řízení zast. Mgr. Jakubem Kotrbou, advokátem Advokátní kanceláře Jansta Kostka spol. s r. o., se sídlem Těšnov 1/1059, 110 00 Praha (dále jen „**zadavatel**“), uveřejnil v souladu s § 26 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon**“)¹, v informačním systému o veřejných zakázkách dne 28. 8. 2009 pod evidenčním číslem 60035589 a v Úředním věstníku Evropské unie dne 27. 8. 2009 pod evidenčním číslem 2009/S166-240187 oznámení otevřeného zadávacího řízení na nadlimitní veřejnou zakázku s názvem „Dodávky kancelářského materiálu (rámcová smlouva)“ (dále jen „**veřejná zakázka**“).
2. Na základě obdrženého podnětu zahájil Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „**Úřad**“) správní řízení o přezkoumání úkonů zadavatele z moci úřední, neboť po předběžném

¹ Pokud je v rozhodnutí uveden odkaz na zákon, jedná se vždy o znění účinné ke dni zahájení šetřeného zadávacího řízení ve smyslu ust. § 26 zákona v návaznosti na ust. § 158 odst. 1 a 2 zákona, není-li uvedeno jinak.

přezkoumání dokumentace k veřejné zakázce získal pochybnosti o souladu postupu zadavatele se zákonem při vymezení minimální úrovně ekonomického kvalifikačního kritéria – obratu dosaženého dodavatelem s ohledem na předmět veřejné zakázky za poslední 3 účetní období, jehož minimální úroveň stanovil zadavatel tak, že obrat dosažený dodavatelem s ohledem na předmět veřejné zakázky nesmí v žádném z posuzovaných účetních období klesnout pod 100 milionů Kč. Správní řízení bylo zahájeno dne 16. 4. 2010 a za jeho účastníky Úřad označil zadavatele a uchazeče, jehož nabídka byla vybrána jako nejvhodnější – společnost OFFICE DEPOT, s.r.o., IČO 64942503, se sídlem Floriánova 2461, 253 01 Hostivice (dále jen „**vybraný uchazeč**“).

II. Napadené rozhodnutí

3. Dne 21. 10. 2010 vydal Úřad rozhodnutí č. j. ÚOHS-S111/2010/VZ-11795/2010/540/DCh (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterým rozhodl, že se zadavatel při zadávání výše specifikované veřejné zakázky dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona, neboť nedodržel postup stanovený v § 55 odst. 3 písm. c) zákona, když v rámci ekonomického a finančního kvalifikačního kritéria dle § 55 odst. 1 písm. c) zákona vymezil minimální úroveň požadovaného obratu, která neodpovídá druhu, rozsahu a složitosti předmětu veřejné zakázky, a smlouva již byla uzavřena, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky. Za spáchání uvedeného správního deliktu Úřad uložil zadavateli pokutu ve výši 300 000 Kč.
4. V odůvodnění napadeného rozhodnutí Úřad poté, co odkázal na ustanovení § 6, § 55 odst. 1 a 3 zákona a na čl. 3.2.2. a 3.3.2. zadávací dokumentace, v nejobecnější rovině uvedl, že konkrétními kvalifikačními kritérii, která zadavatel stanovuje s ohledem na předmět veřejné zakázky, vymezuje úroveň způsobilosti dodavatele splnit předmět veřejné zakázky. Požadavky zadavatele na kvalifikaci dodavatelů musí mít přímou souvislost s předmětem veřejné zakázky a musí vyjadřovat objektivně odůvodnitelné požadavky na způsobilost uchazečů k jejímu plnění. Stanovení nepřiměřených požadavků na způsobilost uchazečů zadavatele nepřípustně omezuje okruh potencionálních dodavatelů a znemožňuje jim zúčastnit se zadávacího řízení. Zadavatel může vymezit minimální úroveň ekonomických a finančních kvalifikačních předpokladů pouze takovým způsobem, aby byla přiměřená a odpovídala druhu, rozsahu a složitosti konkrétního předmětu veřejné zakázky. Zadavatel má pomocí požadavků na kvalifikaci ověřit způsobilost dodavatele provést veřejnou zakázku, nikoliv vytvářet neodůvodněné překážky pro účast dodavatele v zadávacím řízení.
5. Úřad potvrdil, že z hlediska posouzení oprávněnosti stanovení minimálního obratu ve vztahu k realizaci veřejné zakázky je rozhodná souvislost požadovaného obratu s předmětem veřejné zakázky, zejména s jejím charakterem, výší plnění a délkou závazku. Zadavatelem zvolený minimální obrat má snížit pravděpodobnost, že by k realizaci díla byl vybrán subjekt, jehož finanční situace je do značné míry závislá na realizaci předmětné veřejné zakázky. Citované rozhodnutí však není v rozporu se závěrem učiněným v šetřeném případě, neboť i nyní Úřad přihlédl při úvahách o přiměřenosti stanovení výše obratu k charakteru šetřené veřejné zakázky, výši plnění a délce závazku. V šetřeném případě činila předpokládaná hodnota veřejné zakázky 40 mil. Kč, tj. 10 mil Kč za každý rok trvání rámcové smlouvy. Zadavatel požadoval minimální roční obrat za předcházející 3 účetní období ve výši 100 mil. Kč za každé účetní období, tj. desetkrát vyšší než je předpokládaná hodnota veřejné

zakázky za rok. Požadavek zadavatele na získání silného a stabilního dodavatele služeb je sice zcela namístě, nicméně nelze připustit takové nastavení výše minimálního obratu, které by mělo za následek diskriminaci dodavatelů s nižším obratem, kteří by však byli schopni rovnocenně splnit předmět plnění. Úřad dále mj. poukázal na skutečnost, že záměrem zadavatele bylo uzavřít více kupních smluv v rozsahu dílčích objemů plnění, které v součtu neměly překročit částku 40 mil. Kč za celé období platnosti rámcové smlouvy, nikoliv uzavřít kupní smlouvu jedinou, avšak zadavatel v rámci požadavků na kvalifikaci požadoval od uchazečů doložení výše obratu, která měla zaručovat, že uchazeči budou schopni zajistit dodávku v celkové výši předpokládané hodnoty šetřené veřejné zakázky jednorázově.

6. Pokud jde o argument počtem podaných nabídek, konstatoval Úřad, že není přesvědčivý, neboť, jak vyplývá z dokumentace o veřejné zakázce, zadávací dokumentaci si vyzvedlo 42 zájemců. S odkazem na ustálenou rozhodovací praxi Úřadu a správních soudů tedy Úřad dospěl k závěru, že zadavatel nestanovil ekonomické a finanční kvalifikační kritérium „údaj o obratu“ v souladu s § 55 odst. 3 písm. c) zákona, neboť minimální úroveň požadovaného obratu vymezil způsobem, který neodpovídá druhu, rozsahu a složitosti předmětu veřejné zakázky, a smlouva již byla uzavřena, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky. Nelze totiž vyloučit, že v případě, kdy by zadavatel postupoval v souladu se zákonem, mohl obdržet výhodnější nabídky i od jiných dodavatelů.
7. Co se týče uložené sankce, s odkazem na § 120 odst. 1 písm. a), § 120 odst. 2 písm. a), § 120 odst. 3 a § 121 odst. 2 a 3 zákona, Úřad upozornil, že zadavatel se dopustil správního deliktu opakovaně, jak vyplývá z pravomocného rozhodnutí č. j. ÚOHS-S212/2008/VZ-16868/2008/510/MO ze dne 22. 8. 2008, potvrzeného druhostupňovým rozhodnutím č. j. ÚOHS-R170,171/2008/VZ-2927/2009/310/ASc ze dne 13. 3. 2009. V šetřeném případě se tak sazba pokuty zvyšuje na dvojnásobek, tj. do 10 % ceny zakázky. Horní hranice možné pokuty tedy činí částku ve výši 2 111 824 Kč. Zároveň Úřad přihlédl ke skutečnosti, že zadavatel svým postupem znemožnil účast dalších případných dodavatelů a výrazně tak narušil soutěžní prostředí. Nezákonné omezení principu soutěže, na němž je zadávání veřejných zakázek založeno, je jedním z vůbec nejzávažnějších porušení zákona. V důsledku uvedeného postupu zadavatele nelze vyloučit, že v případě, kdy by zadavatel postupoval v souladu se zákonem, mohl obdržet i nabídky jiných dodavatelů, kteří by mohli předložit ekonomicky výhodnější nabídky než vybraní uchazeči. Uvedený postup zadavatele tedy mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky. Ve světle nálezu Ústavního soudu č. 405 uveřejněného ve Sbírce zákonů, částka 142/2002 Sb., nedospěl ani k závěru, že by uložená pokuta mohla pro zadavatele mít likvidační charakter, či jinak ohrozit jeho finanční zdraví a stabilitu.

III. Námitky rozkladu

8. Proti napadenému rozhodnutí obdržel Úřad dne 8. 11. 2010 rozklad zadavatele. Napadené rozhodnutí zadavatel převzal dne 22. 10. 2010. Rozklad byl tedy podán v zákonem stanovené lhůtě.
9. Zadavatel namítá, že se Úřad v napadeném rozhodnutí nezabýval veškerou argumentací, kterou zadavatel vnesl, a že při vydání napadeného rozhodnutí nedodržel postup předepsaný zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“). Namítá především porušení povinností stanovených v § 2 odst. 4, § 3, § 50

odst. 3 a § 68 správního řádu. Zadavatel spatřuje porušení správního řádu především ve skutečnosti, že Úřad nedostatečně zjistil skutečný stav věci a závěry Úřadu uvedené v rozhodnutí, včetně závěru o tom, zda byl spáchán správní delikt, neodpovídají skutečnosti a nemají oporu v provedeném dokazování. Až na výjimky není z napadeného rozhodnutí patrné, proč Úřad neakceptoval argumentaci zadavatele, resp. k některým jejím částem se vůbec nevyjádřil, což činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným a nezákonným. Dle zadavatele z napadeného rozhodnutí vyplývá, že Úřad v řízení vycházel pouze ze dvou podkladů, kterými byla dokumentace k veřejné zakázce vyžádaná od zadavatele, a vyjádření zadavatele. Podle § 3 správního řádu však byl povinen i bez návrhu zjistit všechny skutečnosti objasňující skutečný stav věci. Z jiného podkladu však Úřad při vydávání napadeného rozhodnutí nevyšel, nebyl proveden ani jiný důkaz, ačkoliv Úřad v napadeném rozhodnutí argumentuje skutečnostmi, které z dokumentace k veřejné zakázce ani z vyjádření zadavatele nevyplývají.

10. Napadené rozhodnutí je postaveno na tvrzení, že ekonomický a finanční kvalifikační předpoklad, resp. jeho úroveň, byl nastaven diskriminačně, neboť předmětnou veřejnou zakázku by byl schopen řádně a včas plnit i dodavatel, jehož obrat by stanovené hodnoty nedosahoval. Toto tvrzení není v napadeném rozhodnutí podloženo žádným důkazem, ze kterého by tento závěr vyplynul, a není patrné, na jakých objektivních skutečnostech Úřad toto tvrzení zakládá, tj. z jakých skutečností Úřad zjistil, že dodavatelé s nižším obratem jsou schopni pro zadavatele požadované dodávky řádně a včas zajistit. Zadavatel je opačného názoru, a to, že dodavatelé s nižším obratem jsou dodavatelé maximálně regionálního významu, kteří nedisponují dostatečnou logistikou, aby byli schopni v krátké lhůtě dodat kancelářský materiál do každé organizační jednotky zadavatele. Podle zadavatele je klíčové určení alespoň přibližné výše obratu, jejíž dosažení zaručuje, že dodavatelé budou schopni příslušnou veřejnou zakázku plnit, a jejíž výše tak odpovídá druhu, rozsahu a složitosti veřejné zakázky; Úřad se však o takovou analýzu nepokusil. Zadavatel se tedy domnívá, že citovaný závěr Úřadu, podle něhož neexistuje významný rozdíl v dostatečnosti ekonomické síly dodavatele majícího desetinásobný obrat k velikosti veřejné zakázky a dodavatele majícího obrat např. pětinasobný, je pouhým odhadem.
11. Zadavatel dále namítá, že na podporu svých závěrů v otázce přiměřenosti výše obratu Úřad citoval některá svá předcházející rozhodnutí, z nichž však většina není na daný případ aplikovatelná (veřejné zakázky jsou svým druhem, rozsahem a složitostí zcela odlišné, přesto je argumentace Úřadu prakticky totožná), navíc v nich Úřad posuzoval pouze předpokládanou hodnotu veřejných zakázek, aniž by se věnoval jejich specifikům, a napověděl tak, která z těchto specifik odůvodňují vyšší či nižší požadavky na výši obratu. Dle zadavatele se přezkoumávané veřejné zakázce nejvíc blíží rozhodnutí ve věci sp. zn. ÚOHS-S110/2008, kdy měla být rovněž uzavřena smlouva na dobu čtyř let. Předpokládaná hodnota této veřejné zakázky byla 45 mil. Kč (tj. 11,25 mil. Kč za jeden rok), přičemž zadavatel požadoval obrat ve výši min. 300 mil. Kč ročně. Úřad v tomto rozhodnutí konstatoval, že: „s ohledem na předmět šetřené veřejné zakázky neexistuje žádný rozdíl v „dostatečnosti“ ekonomické síly dodavatele majícího 27 násobný obrat k velikosti veřejné zakázky a dodavatele majícího obrat například 10 násobný.“ Z uvedeného rozhodnutí dle názoru zadavatele tedy vyplývá, že Úřad by nepovažoval za nepřiměřené, kdyby byl požadován obrat např. desetinásobně převyšující hodnotu veřejné zakázky, což jednoznačně svědčí o správnosti postupu zadavatele při vymezení obratu v posuzované veřejné zakázce.

12. Zadavatel se dále ohrazuje proti tvrzení Úřadu, že v rámci požadavků na kvalifikaci požadoval od uchazečů doložení výše obratu, která měla zaručovat, že uchazeči budou schopni zajistit dodávku v celkové výši předpokládané hodnoty šetřené veřejné zakázky jednorázově. Toto tvrzení není pravdivé a opět nemá oporu v podkladech pro vydání napadeného rozhodnutí. Zadávací dokumentace k veřejné zakázce zcela jednoznačně stanoví, že veřejná zakázka spočívá v opakujících se nepravidelných dodávkách kancelářského materiálu do organizačních jednotek zadavatele, přičemž z této dokumentace, stejně jako z vyjádření zadavatele jednoznačně vyplývá, že požadovanou výší obratu chtěl získat dodavatele schopného zajistit právě tyto nepravidelné dodávky nesoustředěné do jednoho místa plnění po celou dobu trvání rámcové smlouvy. Takový způsob plnění klade podstatně větší nároky na dodavatele než plnění jednorázové na jedno místo. Stejně tak zadavatel nesouhlasí s tím, že Úřad dává do souvislosti skutečnost, že si zadávací dokumentaci vyzvedlo 42 zájemců, avšak nabídku podalo pouhých 5. Úřad nepředložil žádný důkaz o tom, že důvodem pro nepodání nabídky ze strany dodavatelů byla právě nastavená výše obratu.
13. V další části podaného rozkladu se zadavatel zaměřuje na rozpor napadeného rozhodnutí s povinností zadavatele stanovenou v § 55 odst. 3 písm. c) zákona. Znovu zdůrazňuje, že posuzovaná veřejná zakázka není náročná ani tak vzhledem k objemům plnění (tj. k předpokládané hodnotě), ale zejména vzhledem k povinnosti dodavatele obsluhovat současně všechny organizační jednotky zadavatele. Z rozhodnutí ovšem vyplývá, že Úřad při posuzování přiměřenosti obratu bral v úvahu zejména rozsah posuzované veřejné zakázky, tj. její předpokládanou hodnotu. Dle § 55 odst. 3 písm. c) zákona rozsah veřejné zakázky, tedy její předpokládaná hodnota, ale není jediným kritériem, podle kterého je třeba posoudit zákonnost požadovaných ekonomických a finančních kvalifikačních předpokladů. Úroveň těchto předpokladů se stanoví s ohledem na druh, rozsah a také složitost veřejné zakázky. Složitost spočívající ve specifickém místě a čase plnění Úřad zcela pominul.
14. Konečně k uložené pokutě zadavatel uvádí, že je nepřiměřeně vysoká vzhledem k závažnosti správního deliktu, způsobu jeho spáchání, jeho následkům a okolnostem, za nichž byl spáchán. Dle zadavatele se zadávacího řízení zúčastnil dostatečný počet uchazečů a vybrána byla nejlevnější nabídka, a tedy účel zadávacího řízení byl splněn a tvrzený správní delikt nemohl vyvolat závažné následky. Zadavatel byl při nastavování kvalifikačních předpokladů veden zejména snahou o získání vhodného smluvního partnera, a nikoli úmyslem omezit přístup dodavatelů k veřejné zakázce. Rovněž inspirace v jiných zadávacích řízeních a v rozhodovací praxi Úřadu by ospravedlňovaly snížení pokuty pod výši uloženou napadeným rozhodnutím.

Závěr rozkladu

15. Z výše uvedených důvodů zadavatel požaduje, aby předseda Úřadu rozhodl tak, že skutková podstata správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona nebyla naplněna, a tedy aby napadené rozhodnutí zrušil a správní řízení zastavil, eventuálně napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil Úřadu k dalšímu řízení. Pro případ, že by se Úřad s argumentací zadavatele neztotožnil, žádá, aby byla ve smyslu § 121 odst. 2 zákona podstatně snížena uložená pokuta.

IV. Původní rozhodnutí o rozkladu a řízení před soudy

16. Správní orgán prvního stupně neshledal důvody pro postup podle § 87 a v souladu s § 88 odst. 1 správního řádu postoupil věc správnímu orgánu rozhodujícím o rozkladu.
17. Předseda Úřadu rozhodnutím č. j. ÚOHS-R167/2010/VZ-10302/2011/310/EKu ze dne 28. 6. 2011 napadené rozhodnutí potvrdil a rozklad zadavatele zamítl.
18. Zadavatel podal správní žalobu, kterou se domáhal zrušení pravomocného rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 28. 6. 2011 č. j. ÚOHS-R167/2010/VZ-10302/2011/310/EKu.
19. Krajský soud ve svém rozsudku č. j. 62 Af 51/2011-58 ze dne 2. 8. 2012 (dále jen „**původní rozsudek**“) konstatoval, že žaloba je v části napadající závěr žalovaného v tom směru, že žalobce v rámci ekonomického a finančního kritéria podle § 55 odst. 1 písm. c) zákona vymezil minimální úroveň požadovaného obrátu, která neodpovídá druhu, rozsahu a složitosti předmětu veřejné zakázky, není důvodná. V otázce stanovené výše pokuty krajský soud shledal žalobu důvodnou.
20. Krajský soud v Brně (dále jen „**krajský soud**“) shledal nepřezkoumatelným závěr Úřadu o tom, že zadavatel spáchal správní delikt opakovaně. Krajský soud v původním rozsudku uvedl, že rozhodnutí Úřadu které za účinnosti nového práva (zákona ve znění zákona č. 417/2009 Sb.) ukládá trest podle práva starého (tu zákon ve znění před účinností zákona č. 417/2009 Sb. za porušení zákona ve znění před účinností zákona č. 417/2009 Sb.), se musí ve svých důvodech vypořádat s otázkou, zda nové právo vůbec převzalo původní pravidla, a pokud ano, zda tato pravidla dopadají na pachatele (zadavatele) ve stejné míře, a pokud i to je splněno, zda tresty za takové delikty ukládané jsou podle nového práva mírnější nebo přísnější než podle práva starého. Odpovědi na tyto otázky se dle krajského soudu nutně musí projevit v závěrech ohledně sankce za protiprávní jednání, resp. navazující úvahy ohledně potrestání se musí odvíjet od správného zodpovězení této prvotní otázky.
21. V další části původního rozsudku se krajský soud zabýval otázkou odůvodnění výše uložené pokuty a konstatoval, že žalovaný stanovenou výši pokuty odůvodnil toliko závažností žalobcova jednání, když uvedl, že narušení soutěžního prostředí znemožněním účasti dalších dodavatelů považuje za závažné porušení zákona. Krajský soud tedy dovodil, že žalovaný v posuzovaném případě řádně nezdůvodnil výši uložené pokuty způsobem, který nepřipouští rozumné pochyby o tom, že právě taková výše pokuty odpovídá konkrétním okolnostem individuálního případu.
22. Proti původnímu rozsudku krajského soud podal předseda Úřadu dne 16. 8. 2012 kasační stížnost, která byla zamítnuta.
23. Dne 14. 10. 2014 vydal předseda Úřadu rozhodnutí č. j. ÚOHS-R167/2010/VZ-21554/2013/310/PMa (dále jen „**původní rozhodnutí předsedy**“), kterým podaný rozklad zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. V tomto rozhodnutí se v souladu se závazným právním názorem krajského soudu, jež byl vysloven v původním rozsudku, zabýval posouzením toho, zda pozdější právní úprava ve vztahu k možnosti zvýšit horní hranici pro uložení pokuty na 10% z ceny veřejné zakázky, není pro zadavatele příznivější, přičemž dospěl k závěru, že Úřad postupoval správně, když sazbu pokuty zdvojnásobil s přihlédnutím k § 120 odst. 3 zákona před novelizací, neboť zadavateli, jakožto pachateli správního deliktu, nesvědčí podmínky uplatnění zásady stanovené v čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv

a svobod, a to z toho důvodu, že pozdější právní úprava není pro pachatele příznivější, a lze konstatovat, že se zadavatel dopustil téhož správního deliktu. Dále se předseda Úřadu zabýval také otázkou závažnosti spáchaného správního deliktu.

24. Zadavatel podal proti tomuto rozhodnutí žalobu ke krajskému soudu. Ten pak o ní rozhodl rozsudkem č. j. 62 Af 105/2014-67 ze dne 1. 2. 2016 (dále jen „**rozsudek**“), kterým původní rozhodnutí předsedy zrušil a věc vrátil Úřadu k novému projednání.
25. V odůvodnění rozsudku pak krajský soud konstatoval, že pokud jde o výrok o „vině“ zadavatele, pak shledává závěry Úřadu správními a přezkoumatelnými, odkázal na původní rozsudek, ve kterém se touto otázkou podrobně zabýval, přičemž ani v nové argumentaci, jež předložil zadavatel v žalobě, krajský soud zadavateli nepřisvědčil. Dále se krajský soud zabýval právním posouzením otázky, jež je shrnuta v bodě 21 tohoto rozhodnutí, přičemž toto právní posouzení shledal správným a uzavřel, že *„pokud tedy žalovaný vyšel ze zákonného rozmezí pro vyšší pokuty stanoveného § 120 odst. 2 písm. a) ZVZ (do 5% ceny zakázky) s přihlédnutím k § 120 odst. 3 ZVZ (do 10% ceny zakázky), a tedy za horní hranici možné pokuty (10% z ceny veřejné zakázky) pokládal částku 2 111 824 Kč, zdejší soud mu dává zapravdu.“*
26. Důvodem zrušení napadeného rozhodnutí je nepřezkoumatelnost původního rozhodnutí předsedy v té části, kterou je potvrzováno předchozí prvostupňové rozhodnutí ukládající zadavateli pokutu. Krajský soud ve vztahu k odůvodnění pokuty zejména vytkl, že jako odůvodnění výše pokuty uvedl Úřad takové skutečnosti, které jsou svou povahou znaky správního deliktu. Pokud pak bylo odkázáno na předchozí pochybení zadavatele, pak vzhledem k tomu, že z tohoto důvodu došlo ke zvýšení zákonné sazby na dvojnásobek, není možné tu stejnou skutečnost považovat za přitěžující okolnost. Krajský soud se také vyjádřil k námitce zadavatele na zohlednění doby od spáchání správního deliktu do jeho potrestání.

Stanovisko předsedy Úřadu

27. Po projednání rozkladu a veškerého spisového materiálu rozkladovou komisí, jmenovanou podle § 152 odst. 3 správního řádu, a po posouzení případu ve všech jeho vzájemných souvislostech jsem podle § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy a jeho správnost v rozsahu námitek uvedených v rozkladu a s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise dospěl k následujícímu závěru.
28. Úřad tím, že svým rozhodnutím č. j. ÚOHS-S111/2010/VZ-11795/2010/540/DCh ze dne 21. 10. 2010, rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku I. napadeného rozhodnutí, rozhodl správně a v souladu se zákonem.
29. Pokud jde o výrok II. rozhodnutí č. j. ÚOHS-S111/2010/VZ-11795/2010/540/DCh ze dne 21. 10. 2010, pak je napadené rozhodnutí v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Vzhledem k tomu, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu k pokutě nelze zjistit, na základě jakých úvah uložil Úřad pokutu v takové výši, jaká je uvedena ve výroku II. napadeného rozhodnutí, není možné ani uloženou pokutu co do její výše změnit, neboť není možné posoudit, které úvahy Úřadu jsou správné a které nikoliv, když tyto zcela absentují. Z tohoto důvodu jsem napadené rozhodnutí ve výroku II. zrušil a věc vrátil k novému projednání.

V. K námitkám rozkladu

K výroku I. napadeného rozhodnutí

30. Stejně jako v předchozích řízeních o rozkladu, konstatuji k námitce zadavatele o nepřezkoumatelnosti ve vztahu k výroku I. napadeného rozhodnutí, že jsem nedospěl k závěru, že by z něj nebylo seznatelné, jakými úvahami byl Úřad při rozhodování veden, z jakých podkladů a důkazů vycházel a jak je vyhodnotil. Nepřezkoumatelnost v této části napadeného rozhodnutí ostatně nekonstatoval ani krajský soud v rozsudku. Úřad správně při posouzení věci vycházel ze zadávací dokumentace, která byla pro posouzení věci stěžejní, neboť předmětem posouzení bylo porovnání požadavku zadavatele na doložení obratu dodavatele s předmětem plnění, jeho rozsahem a složitostí a následné vyhodnocení přiměřenosti tohoto požadavku.
31. Pokud jde o otázku přiměřenosti nastavení přezkoumávaného kvalifikačního předpokladu, pak ani zde jsem neshledal úvahy Úřadu nesprávnými. V zadávací dokumentaci stanovil zadavatel v bodě 3.3.2. požadavek na doložení obratu dosaženého s ohledem na předmět veřejné zakázky za poslední 3 účetní období. Minimální úroveň tohoto kvalifikačního předpokladu vymezil zadavatel tak, že dodavatel předloží čestné prohlášení s uvedením údaje o obratu, přičemž obrat dosažený dodavatelem s ohledem na předmět veřejné zakázky nesměl klesnout v žádném z posuzovaných účetních období pod 100 mil. Kč. Předpokládaná hodnota veřejné zakázky byla zadavatelem stanovena ve výši 40 milionů Kč za 4 roky účinnosti smlouvy.
32. Podle § 55 odst. 1 písm. c) zákona může zadavatel požadovat předložení údaje o celkovém obratu, popř. celkový obrat dosažený dodavatelem s ohledem na předmět veřejné zakázky. Podle § 55 odst. 3 písm. c) zákona je veřejný zadavatel ve vztahu k ekonomickým a finančním kvalifikačním předpokladům povinen vymezit minimální úroveň kvalifikačních předpokladů odpovídající druhu, rozsahu a složitosti předmětu veřejné zakázky.
33. Za skrytou formu nepřípustné diskriminace je třeba považovat i takový postup, pokud zadavatel znemožní některým dodavatelům ucházet se o veřejnou zakázku nastavením takových kvalifikačních předpokladů, kdy požadovaná úroveň technické způsobilosti je zjevně nepřiměřená ve vztahu k velikosti, složitosti a technické náročnosti konkrétní veřejné zakázky, přitom je zřejmé, že ji mohou splnit toliko někteří z dodavatelů, jež by jinak byli k plnění předmětu veřejné zakázky objektivně způsobilými.
34. Úřad v napadeném rozhodnutí správně posoudil předmět plnění veřejné zakázky, který spočívá v dodávkách „kancelářského materiálu obvyklého charakteru“. Ostatně tuto skutečnost vyzdvihl i krajský soud v původním rozsudku. Současně se Úřad zabýval i předpokládaným ročním rozsahem dodávek předmětu plnění veřejné zakázky pro zadavatele, a to ve vztahu k požadovanému prokázání ročního obratu dodavatelů, přičemž ani Úřad, ani krajský soud neshledal při tomto posouzení důvod pro takto přísné nastavení kvalifikačního kritéria.
35. Krajský soud pak uzavřel, že *„za tohoto stavu lze dospět k závěru, že výše požadovaného minimálního ročního obratu pro prokázání kvalifikace se pohybuje kolem desetinásobku hodnoty plnění, které má být v rámci předmětu veřejné zakázky realizováno (není podstatné, zda by se mohlo jednat ve vztahu k jednotlivým čtyřem rokům o sedminásobek či třináctinásobek). Už tento poměr může být považován za první indicii nepřiměřenosti takto*

uplatněného požadavku na kvalifikaci.“ Dále pak krajský soud uvedl, že „kombinace desetinásobku požadovaného obratu oproti předpokládané roční hodnotě plnění za situace, kdy se jedná o dodávky zboží „obvyklého“ a „nikoli obtížně získatelného“, s přihlédnutím k tomu, že požadavek nárazových a věcně se opakujících dodávek se u této komodity jeví být zcela obvyklým, a dále s přihlédnutím k tomu, že nelze dovozovat žádnou přímou vazbu mezi počtem odběrných míst, na která má být zboží průběžně dodáváno, a výší žalobcem požadovaného obratu, je dostatečným souborem argumentů ohledně takové míry excesivnosti, aniž by bylo zapotřebí vést o rozhodných okolnostech další dokazování, typicky dokazování ohledně faktické situace na trhu, jak žalobce ve své žalobě požaduje.“ Současně jako podpůrný argument působí i počet vyzvednutých zadávacích dokumentací v poměru k počtu podaných nabídek.

36. Pokud tedy Úřad na základě výše uvedeného posouzení a s přihlédnutím k faktu, že zadavatel hodlal uzavřít více kupních smluv v rozsahu dílčích objemů plnění, které ve svém součtu neměly překročit 40 mil. Kč za celé období platnosti rámcové smlouvy, a nikoli uzavřít kupní smlouvu jedinou, lze shrnout, že Úřad správně kvalifikoval zadavatelův postup jako diskriminační, odporující zásadám podávaným v § 6 zákona, neboť někteří z dodavatelů mají v takovém případě a priori znemožněnu účast v zadávacím řízení, byť by předmět veřejné zakázky mohli realizovat stejně úspěšně jako dodavatelé ostatní. S odkazem na oba rozsudky krajského soudu v této věci tedy uzavírám, že pokud jde o výrok o „vině“ v posuzovaném případě, pak Úřad rozhodl správně a v souladu se zákonem.

K výroku II. napadeného rozhodnutí

37. Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 3 As 32/2007 ze dne 13. 12. 2007 k otázce ukládání pokut správními orgány uvedl: *„Ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva správního orgánu), tedy zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon vymezuje. Správní orgán přitom dbá na přiměřenost sankce z hlediska jejího účelu. Pro správné a spravedlivé ukládání sankce je významné dodržování principu zákonnosti trestání a principu individualizace sankce. Zásada zákonnosti trestání spočívá v tom, že se správní orgán musí důsledně řídit pravidly pro ukládání sankcí, která jsou obsažena v obecné i zvláštní části přestupkového zákona. Zásada individualizace sankce pak ukládá, aby druh, kombinace a intenzita sankcí odpovídaly všem okolnostem a zvláštnostem konkrétního případu. Správní orgán je proto povinen zabývat se jednotlivými kritérii pro stanovení sankce, opatřit si za tím účelem potřebné důkazní prostředky, provést jimi důkazy, vyvodit z těchto důkazů skutková a právní zjištění a poté správním uvážením, nicméně při respektování smyslu a účelu zákona a v souladu s pravidly logického usuzování, dospět k rozhodnutí o druhu a výměře sankce. Vzhledem k tomu, že je nezbytné, aby správní uvážení bylo přezkoumatelné soudem a současně i srozumitelné účastníkům řízení, musí pak být tento postup objasněn v odůvodnění rozhodnutí.“* Ačkoliv se v judikovaném případě jednalo o řízení podle přestupkového zákona, jde o vyjádření obecných zásad při ukládání trestu za správní delikty, jež jsou použitelné i v přezkoumávaném případě.
38. Obdobně se pak vyjádřil i krajský soud ve svém rozsudku sp. zn. 62 Ca 27/2009 ze dne 28. 4. 2011, kde konstatoval, že *„správnímu orgánu je při ukládání pokuty dána volnost správního uvážení, avšak současně je vázán základními principy správního uvážení. Dle posledně uvedeného rozsudku Krajského soudu v Brně „mezi tyto principy pak jistě patří*

i úplnost, resp. dostatečná odůvodněnost rozhodnutí správního orgánu, která v konečném důsledku vyvolá i jeho přesvědčivost podle § 3 odst. 4 správního řádu. Správní orgán tak při rozhodování o výši pokuty musí zohlednit všechny skutečnosti, které výši pokuty mohou v konkrétním případě ovlivnit, řádně se s nimi v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádat a přesvědčivě odůvodnit, ke které okolnosti přihlédl, a jaký vliv měla na konečnou výši pokuty. Výše uložené pokuty tak musí být v každém rozhodnutí zdůvodněna způsobem, který nepřipouští rozumné pochyby o tom, že právě taková výše pokuty odpovídá konkrétním okolnostem individuálního případu“.

39. Podrobil jsem tedy ve výše uvedených intencích přezkumu odůvodnění napadeného rozhodnutí v části týkající se odůvodnění výše uloženého trestu za spáchaný správní delikt, a stejně jako krajský soud v rozsudku, jsem dospěl k závěru, že je v této části napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
40. Pokud jde o otázku, k jejímuž zodpovězení byl Úřad zavázán právním názorem uvedeným v původním rozsudku krajského soudu, tedy zda je možné v přezkoumávaném případě u stanovení horní hranice sazby pokuty vycházet z 10 % z ceny veřejné zakázky, pak konstatuji, že Úřad postupoval správně, když vycházel ze zvýšené sazby pokuty.
41. Dle § 120 odst. 3 zákona ve znění účinném v době, kdy zadavatel přezkoumávané zadávací řízení zahajoval, tj. do 31. 12. 2009 platilo, že se sazba pokuty podle odstavce 2 zvyšuje na dvojnásobek, jestliže se zadavatel dopustí správního deliktu podle odstavce 1 opakovaně. Správní delikt je spáchán opakovaně, pokud ode dne, kdy došlo ke spáchání jakéhokoliv posledního správního deliktu podle odstavce 1, neuplynulo 5 let.
42. Úřad rozhodnutím č. j. ÚOHS-S212/2008/VZ-16868/2008/510/MO ze dne 22. 8. 2008, které bylo potvrzeno rozhodnutím č. j. ÚOHS-R170,171/2008/VZ-2927/2009/310/ASc ze dne 13. 3. 2009, konstatoval, že se zadavatel dopustil správního deliktu dle § 102 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/2004 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**původní zákon**“), když ve dnech 18. 3. 2005 až 17. 8. 2005 uzavřel smlouvy na realizaci veřejné zakázky, aniž by tak učinil v zadávacím řízení, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit hodnocení nabídek. Správní delikt dle § 102 odst. 1 písm. b) původního zákona byl vymezen takto: *Právnícká osoba nebo fyzická osoba, která je zadavatelem, se dopustí správního deliktu tím, že*
 - a) *nedodrží postup stanovený tímto zákonem pro přidělení veřejné zakázky, přičemž tento postup podstatně ovlivnil nebo mohl ovlivnit hodnocení nabídek,*
 - b) *uzavře smlouvu (§ 65 a 66 původního zákona) s uchazečem vybraným postupem podle písmene a).*
43. Ke dni 1. 1. 2010, tedy před zahájením správního řízení, které bylo zahájeno dne 16. 4. 2010, nabytí účinnosti zákon č. 417/2009 Sb., kterým došlo ke změně § 120 odst. 3 zákona, který nově stanovil, že *„sazba pokuty podle odstavce 2 se zvyšuje na dvojnásobek, jestliže se zadavatel opakovaně dopustí některého ze správních deliktů podle odstavce 1. Správní delikt je spáchán opakovaně, pokud před uplynutím 5 let ode dne, kdy rozhodnutí o uložení pokuty za správní delikt nabylo právní moci, byl znovu spáchán též správní delikt.“* Zákon č. 417/2009 Sb., ve svém čl. II, bodě 1 a 2 stanoví, že (1) zadávání veřejných zakázek zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se dokončí podle dosavadních právních předpisů (tedy podle zákona účinného v okamžiku zahájení zadávacího řízení pro veřejnou zakázku)

a (2) v řízení o přezkoumání úkonů zadavatele, která byla zahájena po dni nabytí účinnosti tohoto zákona a která na zadávání veřejných zakázek podle bodu 1 navazují, se postupuje podle dosavadních právních předpisů.

44. Posoudil jsem tedy v souladu s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, zda právní úprava, která se na daný případ vztahuje a která nabyla účinnosti později, není pro zadavatele, jakožto pachatele správního deliktu, výhodnější a dospěl jsem k následujícím závěrům. Z uvedených skutečností vyplývá, že novelizací § 120 odst. 3 zákona bylo převzato původní pravidlo zdvojnásobení sazby pokuty v případě recidivy zadavatele s tím rozdílem, že dle nové právní úpravy se sazba pokuty zvýší na dvojnásobek pouze v případě, že se zadavatel dopustí téhož deliktu. Tato pozdější právní úprava se tedy může jevit pro zadavatele příznivější, neboť dojde k navýšení sazby pokuty jen v situaci, kdy zadavatel spáchá týž delikt.
45. Na základě porovnání jednotlivých skutkových podstat správních deliktů podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona účinného v době rozhodování Úřadu a § 102 odst. 1 písm. b) původního zákona je zřejmé, že ačkoli se formálně jedná o různá vymezení téhož protiprávního skutku, tyto správní delikty jsou totožné. Zákon v § 120 odst. 1 písm. a) stanoví tyto znaky správního deliktu: zadavatel „*nedodrží postup stanovený tímto zákonem pro zadání veřejné zakázky, přičemž tím podstatně ovlivnil nebo mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a uzavře smlouvu na veřejnou zakázku*“. Původní zákon k deliktu, který je uveden pod § 102 odst. 1 písm. b) stanoví tyto znaky: zadavatel „*uzavře smlouvu s uchazečem vybraným postupem podle § 102 odst. 1 písm. a)*“, přičemž v § 102 odst. 1 písm. a) původního zákona je uvedeno: zadavatel „*nedodrží postup stanovený tímto zákonem pro přidělení veřejné zakázky, přičemž tento postup podstatně ovlivnil nebo mohl ovlivnit hodnocení nabídek*“. Spáchání správního deliktu dle § 102 odst. 1 písm. b) tedy v souhrnu znamená, že zadavatel nedodrží postup stanovený tímto zákonem (tedy původním zákonem) pro přidělení veřejné zakázky, přičemž tento postup podstatně ovlivnil nebo mohl ovlivnit hodnocení nabídek, a následně s takto vybraným uchazečem uzavře smlouvu.
46. V obou případech je nutné, aby smlouva na plnění předmětu veřejné zakázky byla uzavřena, což zadavatel v rámci veřejné zakázky i původní veřejné zakázky učinil. Dle původního zákona i zákona účinného v době rozhodování Úřadu, jakož i v době vydání tohoto rozhodnutí, musí k naplnění skutkové podstaty dojít k tomu, že zadavatel nedodrží postup stanovený zákonem pro zadání veřejné zakázky. Původní zákon používá místo spojení „zadání veřejné zakázky“ slovní spojení „přidělení veřejné zakázky“, nicméně obsah tohoto pojmu v souvislosti se zadáváním veřejných zakázek je totožný. Lze tak konstatovat, že i tento znak správního deliktu byl v obou případech naplněn, přičemž v případě dřívější veřejné zakázky zadavatel vůbec neprovedl zadávací řízení, ačkoli k tomu byl povinen.
47. Lze dovodit, že v obou případech došlo k tomu, že postup zadavatel byl způsobilý podstatně ovlivnit či ovlivnil výsledek zadávacího řízení. Zákon účinný v době rozhodování Úřadu používá pojem „podstatně ovlivnil nebo mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky“, zatímco původní zákon používá sousloví „podstatně ovlivnil nebo mohl ovlivnit hodnocení nabídek“. Přestože obě zákonné úpravy pracují s odlišnými pojmy, které označují odlišné procesy v rámci zadávacích řízení, i v této souvislosti je možno konstatovat, že správní delikty jsou totožné, neboť platí, že pokud je určitý postup zadavatele způsobilý podstatně ovlivnit

či ovlivňuje hodnocení nabídek, vždy podstatně ovlivní či může ovlivnit i následný výběr nejvhodnější nabídky.

48. Na základě výše vedeného porovnání právních úprav znaků skutkové podstaty správního deliktu dle § 120 odst. 1 písm. a) zákona a správního deliktu dle § 102 odst. 1 písm. b) původního zákona, je možné uzavřít, že Úřad postupoval správně, když sazbu pokuty zdvojnásobil s přihlédnutím k § 120 odst. 3 zákona před novelizací, neboť zadavateli, jakožto pachateli správního deliktu, nesvědčí podmínky uplatnění zásady stanovené v čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, a to z toho důvodu, že pozdější právní úprava není pro pachatele příznivější, když lze dovodit, že se zadavatel dopustil téhož správního deliktu.
49. Tyto úvahy Úřad do odůvodnění svého rozhodnutí nevtělil, což by bylo možné odstranit v rámci řízení o rozkladu. Úřad však v napadeném rozhodnutí neodůvodnil výši pokuty samotné. K její výši Úřad uvedl, že *„přihlédl ke skutečnosti, že zadavatel svým postupem znemožnil účast dalších případných dodavatelů a výrazně tak narušil soutěžní prostředí. Nezákonné omezení principu soutěže, na němž je zadávání veřejných zakázek založeno, je jedním z vůbec nejzávažnějších porušení zákona. V důsledku uvedeného postupu zadavatele nelze vyloučit, že v případě, kdy by zadavatel postupoval v souladu se zákonem, mohl obdržet i nabídky jiných dodavatelů, kteří by mohli předložit ekonomicky výhodnější nabídky než vybraní uchazeči. Uvedený postup zadavatele tedy mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky.“*
50. Dále pak se již Úřad zabýval pouze otázkou případné likvidačnosti ukládané pokuty a úvahou o úloze pokuty jako takové.
51. Takovéto odůvodnění výše ukládané pokuty však neumožňuje přezkoumat úvahy, jež vedly Úřad k uložení pokuty právě v takové výši, v jaké byla uložena, neboť z nich nelze seznat, kromě konstatování, že jde o jedno z nejzávažnějších porušení zákona, jak Úřad posoudil závažnost správního deliktu, okolnosti jeho spáchání ani případné následky, neboť podstatné ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky je znakem samotného spáchání správního deliktu a nemůže být tudíž považováno za popis následku spáchaného správního deliktu, k němuž Úřad přihlédl při stanovení výše pokuty.
52. S ohledem na výše uvedené jsem tedy dospěl k závěru, že výrok II. napadeného rozhodnutí je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Za situace, kdy z napadeného rozhodnutí žádná další individualizace výše pokuty ve vztahu k zadavatelovu jednání neplyne, není možné takovéto odůvodnění doplnit v rámci řízení o rozkladu, neboť mám za to, že by tak bylo výrazně omezeno právo zadavatele bránit se ve správním řízení proti stanovené pokutě. Ze stejného důvodu (chybějící individualizace výše pokuty) není možné ani přistoupit k moderaci uložené pokuty, když v napadeném rozhodnutí chybí úvahy, jež by bylo možno ve vztahu k pokutě podrobit přezkumu a případné úpravě.

VI. Závěr

53. Ze shora uvedených důvodů tedy uzavírám, že jsem napadené rozhodnutí ve vztahu k výroku I., tedy k výroku o „vině“, shledal zákonným a věcně správným. Úřad ve správním řízení aplikoval správný právní předpis, v jeho rámci správnou právní normu a dostatečně odůvodnil jejich použití. Z tohoto důvodu jsem neshledal důvody pro změnu či zrušení výroku I. napadeného rozhodnutí.

54. Ve vztahu k výroku II., tedy výroku o „trestu“, jsem shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, přičemž jsem dospěl k závěru, že nastaly podmínky pro zrušení výroku II. napadeného rozhodnutí, a to z důvodů uvedených v tomto rozhodnutí.
55. Při ukládání sankce bude Úřad postupovat v souladu se správním řádem, § 121 odst. 2 zákona a zásadami používanými správními orgány při ukládání sankcí. Řádně posoudí závažnost spáchaných správních deliktů, jejich následky a okolnosti, za nichž byly spáchány a dále škodlivost jednání zadavatele. Současně při ukládání trestu přihlédně také k době, která uplynula od spáchání správního deliktu. Při odůvodnění výše uložené pokuty bude Úřad postupovat tak, aby byla z odůvodnění zřejmá individualizace výše pokuty vůči zadavatelovu jednání. Posoudí také případnou likvidačnost pokuty pro zadavatele v souladu s judikaturou NSS.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle ustanovení § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 téhož zákona dále odvolat.

otisk úředního razítka

Ing. Petr Rafaj
předseda
Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Obdrží:

1. Mgr. Jakub Kotrba, advokát Advokátní kanceláře Jansta Kostka spol. s r. o., Těšnov 1/1059, 110 00 Praha
2. OFFICE DEPOT, s.r.o., Floriánova 2461, 253 01 Hostivice

Vypraveno dne:

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy